

[Indenrigsministeren.]

Trediedel anvendt til Dækning af Udgiften ved Aldersrenten — eller Understøttelsen, hvad man nu vil kalde den —, saaledes at kun to Trediedele tilflød Rigsforsikringsanstalten, og de vedkommende saa af deres Livrente, som de igennem deres Tillægspræmiebetaling havde sikret sig fra det 65de Aar, kun fik udbetalt de to Trediedele.

Ad den Vej vilde man indenfor et rimeligt System kunne naa til at lette Aldersrentebyrden for Staten med ca. en Trediedel af den nuværende. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, disse Tanker foreligger i det hele taget ikke i det foreliggende Lovforslag, men jeg har lige villet skitsere, hvorledes man kunde komme igennem ad de Veje, som jeg har været inde paa.

De to andre Lovforslag, som er stillet i Forbindelse med Hovedforslaget om Folkeforsikringsordningen, skal jeg ikke komme videre ind paa; Understøttelsesforslaget har jeg jo tidligere omtalt, og det tredie Forslag, der gaar ud paa, at der skal etableres et særligt Mærkesystem til Sikring af Præmiebetalingen, saaledes at en vis Brøkdel af alle Lønninger udbetales i saadanne Forsikringsmærker, skal jeg ikke indlade mig paa nogen Kritik af.

Jeg mener, at naar man har villet sige, at her var man i Færd med at etablere en ny Form for de gamle Ladegaardsspecier, er det en Kritik, som er ubillig, det skal jeg indrømme, men paa den anden Side tror jeg rigtignok, at Systemet, saaledes som det her er tænkt, vil give Anledning til ikke ringe Utilfredshed baade hos dem, der skal modtage disse Mærker, og hos dem, der skal betale Lønninger i saadanne Mærker. Jeg minder om de store Vanskeligheder, vi i Arbejdsløshedslovgivningen stødte paa, da vi baserede Kontrollen med Arbejdsløshedsunderstøttelsesudbetalingen paa et Samarbejde mellem Arbejdsgivere og Arbejdere; dette Samarbejde blev simpelt hen ikke tilvejebragt, og derfor brød Kontrolsystemet sammen. Jeg er heller ikke sikker paa, at det, saa simpelt som dette i sin Udformning end synes at være, i sin Virkning vil komme til at svare til, hvad de ærede Forslagsstillere venter sig af det.

Paa den anden Side er jeg ganske paa det rene med, at skal man skride til en saadan Ordning, maa man træffe saa effektive Bestemmelser, som i det hele taget er muligt, til Sikring af, at Præmiebetalingen finder Sted. Men det kunde maaske gøres paa anden Maade. Jeg minder om, at man til Sikring af Skatteindbetaling har tilvejebragt Metoder, som har vist sig at være ret

effektive, og som dog neppe giver Anledning til Utilfredshed i det Omfang, som let vil blive Følgen ved Gennemførelsen af det Forslag, her er stillet.

Jeg er, som sagt, meget tilfreds med, at Rigsdagen efter snart et Par Menneskealdres Forløb, i hvilke den ikke direkte har beskæftiget sig med saadanne Spørgsmaal, atter stilles overfor et Folkeforsikringsforslag. De ærede Forslagsstillere vil sikkert ikke blive ubehageligt berørt, naar jeg siger til dem — det fremgaar for øvrigt ogsaa af, hvad jeg her har sagt —, at de vises Sten har de ikke fundet. Det er ikke den, dette Lovforslag er beskinnet af; men — paa den anden Side — hvem har fundet de vises Sten? Nu kan vi jo paa det givne Grundlag søge i Fællesskab, og saa har vi jo Lov til at haabe, at den, der søger, finder — ogsaa i et Spørgsmaal som dette.

Jeg synes, de ærede Forslagsstillere har vist et anerkendelsesværdigt Initiativ og et betydeligt Mod. Nu er der sikkert mange, der vil sige: det har de let ved at gøre, for foreløbig er det jo kun Skaaler fulde af Virak, der udøses over Forslagsstillernes Hoved; hvilke Forventninger stiller man ikke til den Lykketid, der skal komme, naar dette Lovforslag er gennemført!

Jeg siger nu alligevel: der hører Mod til, fordi jeg er overbevist om — og det tvivler de ærede Forslagsstillere heller ikke selv et Øjeblik om —, at naar Befolkningen først bliver klar over, hvad Følgen i en Aarrække vil blive af dette Lovforslags Gennemførelse i Form af nye Byrder, bliver de Skaaler, der udøses over de ærede Forslagsstilleres Hoved, fyldt med noget ganske andet end Virak — det kan de være ganske sikre paa.

Lovforslaget betyder — og det maa et Folkeforsikringsforslag altid komme til at betyde — nye og saare tunge Byrder for Befolkningen sammen med de Byrder, Tiden kræver af dem, for derigennem at skabe et Fremtidsgode og aabne Udsigt til en Fremtidsløstelse. Jeg siger da: Forsøget er værd at gøre, men skal det lykkes, maa det sættes ind paa en Tid, der er præget af en stigende Bærekraft, og ikke i en Tid, præget af saa mange og saa store økonomiske Vanskeligheder, som præger den Tid, vi nu gennemlever. Folkeforsikringsforslag vil, som sagt, altid betyde nye og saare tunge Byrder, men det gaar ikke an at paalægge dem i en saare trang Tid.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hendriksen): Alt i alt ved jeg ikke, om jeg har Ret til at betegne den højtærede Indenrigs-